

μένον, κατεβαίνει στη φυλακή και μ' ένα καμουτάζιο δένει αλύπητα την κόρη. Και ενώ το σώμα της δυστυχισμένης έχει μεταβληθεί σε μία μεγάλη πλινή, ο 'Υγιόμενος μπαίνει στο κελί και τολμά να επα-
ναλάβη τις αίσχρες προτάσεις του :

— Αφ'ησέ με ήσυχη, τού λέει η Μαρία, η σκότισέ με να λυ-
τρούθω πειά από τὰ βάσανα!

»Τότε ο θηριώδης 'Υγιόμενος, ξξω φρενόν από την άρχή του, προστάζει δύο καλοήγους να τή ρίξουν στη θάλασσα! Και οι κα-
λόηγοι—τιγάλα όργανά του—παζατούν.

»Τη στιγμή όμως που έτελεσαν την απάνθρωπη διαταγή, περ-
νοίσε από κεί ένα καράβι. Οι ναύτες του είδαν τὰ συμβαίνοντα, έρ-
χόσαν βάρκα, έβωσαν το κορπίο που έξανθίνε να πηγή και τώ
έφεραν στο καράβι... Έπειτα, έθγχαν φιλοσμένοι στο νησί, κα-
τεβίωσαν τους καλοήγους και έμαθαν τὰ αίσχρη τού μοναστηριού.

»Ο πλοίαρχος τού καραβιού αυτού, μόλις έφτασε στη Ζάρα, παρ-
έδωσε τη Μαρία ντι Ντάρβελς στους δικούς της και έπειτα πήγε στο
Διακαστήριο και κατήγγειλε την ύπαρξη της φυλακής των ρασο-
φρόνων σατύρων... Ο Διοικητής έστειλε άμέσως και συνέλαβε τόν
'Υγιόμενο και όλο το προσωπικό της Μονής... Οκτώ από τους κα-
λόηγους και ο 'Υγιόμενος καταδικάστηκαν να κούν ζωντανοί, τέσα-
ραες επί τού τόπου τού εγκλήματος και οι λοιποί στην κεντρική
πλατεία της Ζάρας...»

Και ο Δαλιματός πλοίαρχος έτελείωσε ως έξης τή διήγησή του
πρός το Δίμο Στεφανόπου :

«Είπα όμως και έχω βάσανα. Τό γράμμα που ο 'Υγιόμενος με
επεφόρτισε να φέρω στον άδελφό μου, στη Ζάρα, αντί να με απαλ-
λάξη (καθώς μου είχε υποσχεθεί) από κάθε ευθύνη, είχε μέσα την
κατάδικη μου. Γιατί τού έγραφε ότι έχω τάχα εγώ κλέψει μία καλή
κόρη και την έπήγαγα στη διαφθορά, και ότι αυτός (ο 'Υγιόμενος) κατώρθωσε με παύρα να την σώσει από τὰ χέρια μου, για να την παραδώσει στους γο-
νείς της...»

»Ο άδελφός τού 'Υγιόμενου παρέδωσε τό γράμ-
μα στάς άρχάς, με συνέλαβαν άμέσως και θά μ' έξαιγαν και μένα άν δεν μ' έσοικε ο Γάλλος Πρό-
ξενος. Αυτός απέδειξε την άδυσωτότητά μου κ' έτσι με
άφησαν έλεεινέρος.

»Αμα ο Δαλιματός πλοίαρχος έτελείωσε τή διή-
γησή του, φάνηκαν στην παραλία δύο καλόηγοι τού
μοναστηριού, οι οποίοι έξήχησαν να μπουν στο καρ-
ράβι, για να πάνε στο Σεπτένικο. Έμοιάσαν περισ-
σώτερο με σατανάδες, παρά με άνθρωπους. Τά μά-
τια τους ήταν κόκκινα και τὰ λόγια τους έσταξαν
φαριμάκι... Ο Δαλιματός πλοίαρχος, άν και με δυ-
σαρεσκεία του, τούς έδεχθηκε στο πλοίο του...

Και ο Δίμος Στεφανόπουλις, γράγει :

«Τό πλοίο άνοιξε πάλι τὰ πανιά του. Στο δρόμο
άρχισε κουνέινα για τὰ μεγάλα γεγονότα της έπο-
χής εκείνης, δηλ. τις νίκες τών Γάλλων στην Ι-
ταλία και την κατάργηση της Παπικής έξουσίας...
Οι καλόηγοι άνακατέστησαν την συζήτηση και έ-
κοιζαν τους Γάλλους με βασιγότερες βροσιές. Η λύσσα τους αυτή
έξώργισε τούς τέσσαρες Έλληνες, οι οποίοι θά έρχονταν τούς ά-
θλιούς καλοήγους στη θάλασσα, άν δεν έμπεσοιλάουσε ο πλοιαρ-
χος».

Μετά τρεις ημέρες τό πλοίο έφτασε στο Σεπτένικο. Ο πλοιαρ-
χος όμως, έμπόδισε τούς Έλληνες ταξειδιώτες ν' αποβιβασθούν και
έφερε στο Γάλλο Πρόξενο την επιστολή τού ύποπτού τών Έξο-
τερωτών. Ξαναγύρισε ύστερα στο πλοίο, φέροντας σπουδαίες ειδή-
σεις... »Αν οι Έλληνες δεν ήθελαν να κατακομματιαστούν έπρεπε
να κρυφτούν και να φύγουν μία ώρα άρχητερα από κεί, γιατί συνέ-
βησαν τὰ έξης τρομερά γεγονότα :

Δέκα χιλιάδες Σκλαβόνιοι, εκδιωχθέντες υπό τών Γάλλων από
τη Βενετία, είχαν φτάσει μανιώδεις στο Σεπτένικο και έσηήσσαν
στο πόδι τού λαό εναντίον παντός Γάλλου και παντός Κορσικανού. Οι
δύο καλόηγοι τού Δαλιματού πλοίου είχαν έννομη με τούς Σκλα-
βούνους και εφανάτιζαν τόν κόσμο...

Ο Δίμος Στεφανόπουλις, ο φίλος του, και οι τρεις άνεψοί του
έσπευσαν τότε να φύγουν από την πύλη εκείνη τού κινδύνου.

Και έκαναν πολύ καλά, γιατί άμα έφτασαν στο Καβόσσο, έ-
μαθαν ότι στο Σεπτένικο ο φανατικός όχλος έκροπούγγισε τόν Πρό-
ξενο της Γαλλίας και τή γυναίκα του, και ότι ο γιός του, μόλις
κατώρθωσε να σωθή στα Μεδιόλινα, στο στατηγό Βοναπάρτη, ο
όποιος τού φέθηκε σαν πατέρας.

Στό ακόλουθο φύλλο θά συνεχίσουμε την έξιστόρηση τών περιπε-
τειών τού Δίμου Στεφανόπουλι και τών συντρόφων του.

ΓΝΩΜΕΣ ΤΟΥ ΞΑΙΕΠΗΡ

»Αν δεν ξέρης να γελάς κατά 'κει που φασά ο άέρας, γρήγορα
θά πάρης κροολόγημα.

— Η άλήθεια εινε μία σκύλα που πρό-
πει να άλυσσοδένηται και να ξυλίζεται.

— »Αν είσαι γέρος σφεαφτικός, νάσαι
και γνωστικός.

— Προτιμώ να προλαμάνω τό πράγμα
που φοβούμαι, παρά να φοβούμαι μήπως
αυτό με προλάβει.

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

»Ασε, καρδιά μου, τις λωλάδες. Όμοσ άφού δεν θέλει τόχα,
αφού δεν δέχεται φίλια,
πές μου, να κίμης τί μοσρέι ;
»Ελαμην άλλοτε για σένα
μέρες χρωσές και λαχαρένες
και ήπες έρωτος φίλια.
Μέ τί χαρά, θυμήσου, τότε
έτρειχες να την άνταμώσης,
όπου κ' άν ήθελε σου πη.
»Αχ, τότε σούδινε προθύμως
ότι κ' άν ήθελες ζητήσει
και δεν τώ είχε σέ ντροπή!

»Αλλ' έσού, άπιστη, θά κλάμης,
σαν μείνεις έρημο τραγόνι
μέσα στής νύχτας τή σιωπή,
και δεν θά έχης πειά κοντά σου
άλλον κανένα, την άγάτη
ποίχα για σένα να σου πη.
»Αλλά τί λέγοι ; εινε πλάνη
της φλογισμένης της καρδιάς μου,
είν' άντιον άπατηλό.
Γρήγορα, άλλοι ! θά με ξεχάσης
κ' άλλος τό ματι σου θά βλέπη
συνακνημένο και θολό !

»Ας ήξενωα τό νού ποιδόν έχεις,
σε ποιές τὰ κάλλη σου θά δείξης,
σε ποιές άρόταμας ματιές !
Ποιανού τὰ ζελή θά φιλήσης,
κ' άχ ! ποιός της ζήλειας σου θά κοιάση
τις φροβές διαγκματιές !

ΤΟ ΑΗΔΩΝΑΚΙ

Χαίριτες, Έρωτες, θρηγίστε !
»Απέθανε τό άηδωνάκι
της Έρατος μου τό γλυκό,
που τόχα για παρηγορία της
και κάθε μέρα την ζητούσε
μ' ένα σκοπό μελωδικό !

»Αγάτη πλειότερη δεν έχη
ούτε λαχάρα μία μητέρα
για τό παιδί της στην καρδιά.
Έλεγε τό στήθος της φυλάη του
κ' έδώ κ' έκει συχνοπετούσε
σαν να ηρθούσε σέ κλαδιά !

Σέ σκοτεινό ταξειδι πήγε
και λένε πως κανείς έκειθε
στον κόσμο δεν γυριέει πειά.
Όπως σ' αγαπούσα έγω,
»Αδη, κ' έσού φταιγεις έάν τόχα
τό φευγάτο έρωτά μου
άδικα τόν κινήγω.

ΚΡΥΦΟ ΑΓΚΑΘΙ

»Εκατό φορές μου ώρκίστης
πως τὰ κάλλη σου κανέναν
δεν θά δη τὰ άνθηρά,
μέ τούς όρκους σου τούς γράφεις
πάνω στα φτερά τού Νόμου
κ' εις τρεχούμενα νερά.

Ποτέ άντρας εις τόν κόσμο
δεν άγάτησε γυναίκα
όπως σ' αγαπούσα έγω,
κ' έσού φταιγεις έάν τόχα
τό φευγάτο έρωτά μου
άδικα τόν κινήγω.

ΜΕΣ ΤΑ ΣΤΗΘΗ ΜΟΥ ΑΚΟΜΗ

»Αχ ! τί λέγοι ; Η άγάτη
μέσ στα στήθη μου άκόμη
κίνηι φλόγα τρομερή.
Μά τί μοίκαμες δεν έξρω,
ή καρδιά μου στάζει αίμα
και να γιάνη δεν μπορεί !

ΣΤΗ ΛΕΣΒΙΑ

Ευτυχία Θεού νοιώθει
κ' ίσως πλειότερο άκόμη
όποιος κάθεται σμά σου
και σ' άκούει να μιλάς.

»Ω Λεσβία, σαν σε βλέπω
μού θολώνουνε τὰ μάτια
και γλυκεία με πάνει μέρη
όταν μου χαμογελάς.

Ναί, ο έρωσ που με θέλγει
και κοντά σου με σκλαβώνει
έχει άλλοτε, τό ξέρω,
καταστρέφει βασιλείς.

Κράτη και λαοί μεγάλοι
έξ αιτίας του χαθίκαν,
τό γνωρίζω, αλλά μ' άρέσει
να σ' άκούω να μιλής.

Μεταφρ. ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΛΑΦΦΩΝ